

indiškega svetega figovega drevesa. Tretja veja raste iz glave mladenca in se konča v venec fig kraj, kterege na vsaki strani dve možke osebi stojite. Podlaga nju sta dva roga obilnosti. Nad vencem figovim je vpo-dobljena luštra (Muschel) in nad lušturo dve ribi.

(Dalje sledi.)

## O zadevah „Drobtinice“.

Prečastiti gosp. kanonik Rozman so nam 20. t. m. sledeče pisali:

„Ker ste rekli v 60. listu „Novic“, naj Vam na znanje dam v enem mesecu: ali bodo „Drobtince“ še izhajale ali ne, Vam s tim le naznanim, da ne bodo še nehale, kakor sem pisal v „predgovoru“. Društvo sv. Mohorja jih je prevzelo in naprosilo gospod Stojana za vrednika; zategadel prosite v mojem imenu vse pisatelje: naj svoje doneske g. dekanu Stojan-u v Brašlovce (Frasslau) pošiljajo, — tudi jaz bom vse, kar zadevajočega v rokah imam, ravno imenovanemu gospodu izročil. Vam pa naj bo serčna hvala, da ste tako iskreno se potegnili za „Drobtince“ naše“.

„Drobtince“ se nam bojo tedaj še ohranile, ako jim pridejo pisatelji naši na pomoč. Da pa to tudi bojo, ni dvombe. Živile „Drobtince“!

## Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Gorice 18. aug. Namesto konec tega mesca se je na našem gimnazii šolsko leto že danes končalo, kjer požrešna azijska pošast tudi tukaj razsaja. Gimnazijalni letopis nam je marsikaj znanimivega prinesel. Letošnje število učencov je 250; med njimi Slovincov 136, Furlanov 85, Italijanov 17, Nemcev 12, tedaj Slovincov 11 čez polovico. Slovenčina se je letos od dveh izrednih namestovavnih učiteljev v 3 razredih v vsakem po 3 ure na teden razlagala. Učencov bilo je vsih skup 52, zvon dveh (enega O. kapucinarja) vsi Slovenci. Z veseljem rečem, da bil je zapaziti važen napredek o tem, da je začela slovenska mladina svoj materni jezik spodobno spoštovati in dostojnost njegovo in enakopravnost z drugimi predmeti spoznavati, kar je temeljni pogoj napredovanja, in več zdá kot suho materialno znanje. Nar več je gotovo k temu pripomoglo letos vpeljano slovesno deklamiranje zraven družih tudi v slovenskem jeziku, od kterege so „Novice“ že enkrat nekaj omenile. Enaka veselica se je že spet napravila. Večer pred rojstvenim godom Nj. Veličanstva se namreč že skoz več let tukaj razlagane proste umetnosti: godba, petje in deklamacija zedinjujejo tako, da vsaka svojih cvetlic v dar prinese, splesti venec v poslavljenje ljubljene Vladarja. Letos bila je pri ti priložnosti vpervo tudi v slovenskem vertu cvetličica utergana. Ta slovesnost bi se bila obhajala pod milim nebom na prijetnem in prostornem dvorišču šolskega poslopja, — ktero je sicer tudi ravno to poletje začetim telesnim vajam gymn. učencov odločeno — pa zavolj neugodnega vremena smo morali v dvorani bližnjega sodnijskega vradnišča zavetja iskati. Namenjenih je bilo 12 pesem za petje in 23 za deklamacijo, toda zavolj sedanjih nevarnih okoljšin (v prenapolnjeni sobi) jih je bilo le 8 deklamiranih. Nemško: „Zum glorreichen Geburtsfeste Sr. k. k. Ap. Maj. Franz Jos. I.“ von W. J. Mancel, „die Jagdburg“ von Ant. Zima (našega dež. sodn. preds.), sta prednašala sina zložiteljev; „der Traum des Kindes“ von F. C. Weidmann, „Jos. Graf v. Radetzky“ von Jos. Weilen; po slovensko: „Kamnov Oče naš“ (Si hi tacuerint...); po laško: „La morte di Ugolino“ di Dante; po gerško: „Sokratov govor po njegovi obsodbi v Platonovi apologii; po francozko: „Napoleon“ par Lamartine. Opuščenih je bilo 9 nemških, 1 slovenska („Sveti Martin“ od Koseskega), 2 laški, 1 lat., 1 angl. in 1 francozka pesem. Vsi govorniki so se prav dobro obnesli; omenim le, da Ma-

tevž Škodnik, šestošolec, ki je Koseskovo „legendo“ deklamiral, je vedil z dopadljivo gibčnostjo in s prijetnim čistim glasom slovenski besedi tisto miloto, ljubeznjivost in čarobnost vdahnuti, ktera tudi neznance jezika sili vspoznati njegovo lepoglasje, sladkost občudovati in privošiti mu dostojno veljavo. Da, po ti poti bomo svoj namen dosegli!

A. M.

Iz Istre 18. aug. Ker po Istri že dve leti vina pomanjkuje, so si ljudje, posebno kjer imajo slabo vodo, drugo pijačo omislili. Nabirajo si brinjevih jagod, in ker tudi dvoje baže brinje raste, eno s črnimi, in mnogo drugega večega z debelimi rudečimi jagodami, ki se smrekva imenuje, si tedaj napravljajo iz njih na dva načina tako imenovano smrekovico. Nekteri skuhajo v velikem kotlu po eno brento jagod, zvernejo vse vkup v kak sod, prili-jejo še čiste vode in pusté, dokler se očisti. Drugi pa kar jagode stolčejo, jih denejo v sod, nalijejo tople vode, pusté, da zakuha in se očisti. Na to pustivši uni in ti vse na miru, si na čep točijo in pijejo. Pijača je dobra, okusna, in po svedočanstvu zdravniškem tudi zdrava. In res so ljudje po teh krajih, akoravno povsod okoli kolera straši, še dobro zdravi, ter si smeje govoré: „zdraveji smo sedaj ko smrekovico pijemo, ko poprej, ko pili smo vino“.

Jakovina.

Iz sv. Margarete pri Pesnici na Štajarskem 18. aug.— Iz vsih krajev slovenskega sveta se piše „Novicam“ o raznih zadevah; naj tedaj tudi mi iz našega zamerlotihenga kota včasih naznanjamo žalostne in vesele prigodbe, lepe in dobre naprave. — Poljske pridelke smo, hvala Bogú, srečno spravili domú; pa saj nam ne morejo zadostiti, ker je revšine in pomanjkanja preveliko napravila lanjska toča, ki je ravno ob času žetve nas obiskala. Sadja se precej kaže, posebno sliv, ki jih žganjarji štertinkak po 20 fl. sr. plačevati obetajo; pa ravno sadje je, ki večkrat vzrokuje dosti bolezin, včasih tudi smert. Unidan je tū nek siromашen mlad človek od gládú segal po neugodnem sadji, se ga dovelj najedel, potem pa vode napil; pa kaj se je zgodilo: opoldne se je čverst in zdrav tega sadja nabasal, zvečer pa je merlič na parah ležal. Ne moremo tedaj zadosti svariti pred vživanjem nezrelega sadja, in vsake ob času bolezni manj zdrave jedí! — Drugači se ne moremo še celó nič zastran zdravja pritožiti, česar si po božji volji tudi na dalje želimo. — Še eno veselo naj povém, ki zadeva ljudsko omiko tega kraja, kateri si „z združenimi močmi“ lepo prizadevuje, da prihodnje ne bo v nikakoršni zadevi zaostal. Ravno je namreč prišlo od vis. deželnega poglavarstva dovoljenje, da naj se zida nova prostorna šola z vsem, kar je tudi za učitelja potrebnega. Očitna hvala pa o tem gré gospodoma, ki sta se posebno za napravo šole trudila: gosp. županu Jožefu Pavalec-u in gosp. učitelju Jan. Fras-u. Za utemeljenje škofovskega sedeža v Mariboru naši Slovenci verlo zapisujejo.

Juri P. Tonekov.

Iz doljnega Štajerja. Tudi štajarski meji se bliža, ter jo je že prestopila nemila ptujka, ktera zdaj po širokem svetu hodi, pa toliko ljudi napada in morí. Take je ob Zidanem mostu in pri Loki že mnogo ljudi za kolero zbolelo in pomerlo; v Celji je za kolero zbolelo eno mlado deklé, pa ozdravelo; v tamošnji vojaški bolnišnici umerla za njo sta 2 vojaka, in v neki oddaljeni hiši poginila sta dva človeka. To zvedivši zapustili so hipoma neki ptuji begúni Celje, ktero dotihmal jim je zavetje bilo, ter pobegnili dalje v Maribor in Gradec. Hudo napadla je kolera Vransko, majhen terg na zapadni meji; tam je pomerlo do preteklega tedna 13 oseb. Tolažimo se pa, da neusmiljeni ljudomorivki napotna bo hladna jesen, ktera prav lepa prihaja.

J. Š.

Iz Ljubljane. Zbor gojzdnarjev v Leobnu prvi dan t. m. je sklenil, da naj bo prihodnje leto v Ljubljani zbor gojzdnarskega društva.